

Něco mezi konstelací a performance

Režisér *Constellation III. My son looking to the sun* Petr Boháč staví diváka před určitý chaos. V úvodu na scéně vidíme šest židlí – tři pro performerky Markétu Vacovskou, Miřenku Čechovou a Sárú Vondráškovou, tři pro tlumočníky. Čechová zahajuje diskusi o novém projektu názvem *Constellations III*. Tvůrci se netají tím, že je fascinuje chaos a jeho přetváření v řád. První panel byl snadno sledovatelnou a nejvíce uspořádanou částí představení.

V další části Čechová detailně popisuje každou scénu v novém představení. Chaos je umocněn ozvěnou jejích slov, simultánním tlumočením, hudebními aranžemi Vondráškové a příchodem Vacovské jakožto rušivého elementu. Scéna vrcholí v kakofonii všech těchto prvků a zdánlivě nekonečnou replikou Vondráškové, že úvod je jen kopie kopie kopie...

Poslední část tvoří neverbální vystoupení Čechové a Vacovské za doprovodu celkem agresivní hudby. Chaos je zde zobrazen v pohybu. Zatímco začátek Čechové připomíná jogínský pozdrav slunci, Vacovská cosi tlačí k neviditelné zdi. Jedním z nejvýraznějších prvků celého představení byly projekce performerů s detailními záběry jejich tváří, doširoka rozevřených úst nebo rozdělené obrazovky. Během vizuálně poutavého finále na scénu přichází malé, robotovi podobné stvoření. Jeho kostým s hroty na helmě a zádech evokuje jakousi postapokalyptickou postavu ze sci-fi; scénu následně završí obrovská hromada cyklámenového alobalu.

Už od samého začátku představení si je divák vědom, že vystoupení samo o sobě je plné nejednoznačností. Po skončení jsem se však cítila jako oběť jeho chaosu.

Dominika Dudášová

Spitfire Company / Miřenka Čechová, Markéta Vacovská: Constellations III. My son looking to the sun

